

De beloftes van de wonderleerlingen

We willen waarachtig
wonderleerlingen worden.

We willen weten hoe wonderdingen
werken.

We willen weerzinwekkende
wonderdieven wegjagen.

We willen wijze, warmhartige
wensen waarmaken.

Hoofdstuk 1

Soms wist Babs zeker dat ze vlak na haar geboorte was verwisseld met een andere baby. Tien jaar geleden had iemand haar in het verkeerde wiegje gelegd: een vermoeide verpleegster of een bijziende arts die haar bril was vergeten, waardoor de *echte* Babette Bonenstaak ergens anders was beland.

Anders kon Babs niet verklaren waarom ze zo totaal niet op haar ouders leek.

Met een fronsende blik sloeg ze haar opschrijfboekje open en maakte een lijstje. Dat deed ze altijd als ze het allemaal even niet meer wist. Soms kon ze hierdoor de chaos in haar hoofd een beetje op orde krijgen.

DINGEN WAARIN PAPA EN MAMA ANDERS ZIJN DAN IK, krabbelde ze. Daarmee had ze eigenlijk al meteen het eerste punt van haar lijstje, bedacht ze: haar handschrift. Haar ouders schreven zo netjes dat het wel drukwerk leek.

1. Ze doen alles heel precies.

2. Ze staan elke ochtend vrijwillig om zes uur op.

3. Ze eten het liefst droge haverkoekjes en drinken daar lauwe thee bij.

4. Hun lievelingskleur is beige.

5. Hun favoriete tv-programma is het weerbericht.

6. Ze hebben nooit sokken aan met gaten erin. En nooit twee verschillende.

7. Ze werken bij een bank.
En vinden het nog leuk ook!

eeee

x x x x

Babs rilde van haar bruine krullenbos tot aan haar tenen (die overigens in een groene en een rood-wit gestreepte sok staken). Ze was één keer bij haar ouders op het werk geweest en dat had ze onvoorstelbaar saai gevonden. Nu, na de verhuizing, zaten ze natuurlijk bij een andere bank achter de computer, maar het was er vast niet spannender op geworden.

‘Babsiemuis!’ riep haar moeder met schelle stem, terwijl ze haar hoofd om de deur stak. ‘Wat ben je aan het doen?’

Haastig klapte Babs haar opschrijfboekje dicht. Ze wilde haar ouders niet kwetsen, ook al was ze dan zo boos op ze. Tenslotte hadden ze zomaar een huis in de stomste stad van de wereld gekocht, zonder dat ze naar Babs’ mening hadden gevraagd.

‘Ik wil een apparaat uitvinden dat de gordijnen automatisch dichtdoet zodra ik aan mijn bureau ga zitten,’ zei Babs. ‘Zodat ik *dat daar* niet hoeft te zien!’

Met een beschuldigende blik wees ze naar het raam achter haar bureau. Door de streeploos schone ruit had je een perfect uitzicht op de nieuwe buurt. Van dat uitzicht zakte Babs’ humeur naar een dieptepunt. Langs de kaarsrechte straat stonden lichtgrijze huizen

die er allemaal precies hetzelfde uitzagen. Zelfs de voortuintjes verschilden niet van elkaar. Nergens stonden bloemen, nergens zag je een schommel of ook maar een trampoline. Alleen maar keurig gemaaide gazonnetjes en grindpaadjes die zo strak waren dat het leek alsof ze langs een liniaal waren gelegd.

Babs' moeder keek bedrukt. 'Ik weet dat het hier heel anders is dan in de grote stad,' zei ze, 'en dat je je vrienden mist. Maar papa en ik dromen er al zo lang van om in een vredig stadje zoals Grauwhuizen te wonen. Kun je niet op zijn minst proberen daaraan te wennen?'

'Ja hoor,' antwoordde Babs bokkig. 'Dan zal ik toch maar *geen* propeller aan mijn fiets monteren zodat ik kan wegvliegen. Maar meer kan ik niet beloven!' Terwijl ze dat zei, besepte ze pas goed dat ze heel dringend een vliegende fiets nodig had. Niemand van haar vrienden zou ooit met de trein naar dit saaie stadje komen om haar te bezoeken. En Babs kon het ze niet eens kwalijk nemen!

Maar haar moeder leek gerustgesteld. 'Het gaat erom dat je ons nieuwe huis een kans geeft,' zei ze met een glimlach. Daarna zette ze met een plof een

kartonnen doos met het opschrift *Babettes krabbels* op Babs' bureau en veegde een losse pluk haar van haar voorhoofd.

Afgezien van die ene pluk zat haar kapsel perfect. Ze zweette ook niet, terwijl de meeste mensen dat in haar plaats wel zouden hebben gedaan. Het was tenslotte augustus en de familie Bonenstaak was zojuist verhuisd. Maar wat bij de meeste mensen heel chaotisch ging, liep bij Babs' ouders op rolletjes.

Daarom zouden ze op hun eerste avond in hun nieuwe huis niet tussen de verhuisdozen op de grond zitten en daar bezorgpizza's eten. Babs kon zich niet voorstellen dat haar ouders óóit ergens op de grond hadden gezeten. In plaats daarvan kreeg ze straks in de perfect ingerichte beige woonkamer iets heel gezonds op haar bord, zoals gestoomde bloemkoolroosjes.

‘Berg dit alsjeblieft meteen op, wil je?’ zei Babs’ moeder. ‘Het liefst helemaal achter in de kast. Je wordt hier toch langzamerhand te oud voor, liefje.’ Met die woorden liep ze de kamer uit, en meteen daarna klonk het geluid van de stofzuiger.

Met een zucht deed Babs de doos open. Hij zat vol met opschrijfboekjes. Opschrijfboekjes vol met ideeën. ‘Langzamerhand te oud,’ mompelde Babs. ‘Echt niet!’ Haar ouders wilden gewoon niet geloven dat Babs het meende als ze zei wat ze wilde worden. *Uitvinder* klonk voor meneer en mevrouw Bonenstaak even onwerkelijk als *eenhoornherder*.

Babs trok een van de opschrijfboekjes uit de doos en bladerde het door. Op de eerste bladzijden stonden allemaal dingen die ze dringend moest uitvinden:

- Een rugzak waar automatisch een paraplu uit komt als het regent.

- Dromen die je kunt uitkiezen alsof het tv-programma's zijn.

- Inpakpapier in een spuitbus.

- Een apparaat dat geuren kan opslaan.

- Een opvouwbare step die in je broekzak past.

- Antizwaartekrachtkauwgom.

Jammer genoeg had Babs van al die dingen geen idee hoe ze het voor elkaar moest krijgen, maar voor die gordijnen moest ze toch iets kunnen bedenken. Ze bladerde naar een lege bladzijde, dacht even na en begon toen te tekenen. Zodra ze haar ideeën op papier had gezet, ging ze over op de uitvoering.

Eerst schoof ze haar stoel heel dicht tegen haar bureau aan. Daarna klom ze op de vensterbank, trok de gordijnen opzij en bond ze links en rechts van het raam bij elkaar met een stuk touw. Ze maakte een strik in het touw en liet de uiteinden omlaag hangen. Daarna trok ze de uiteinden onder haar bureau door en knoopte ze vast aan de voorste poten van haar stoel. Klaar was de gordijnmachine! Als ze nu haar stoel naar achteren schoof, kwamen de touwen strak te staan, gingen de strikken los en zwaaiden de gordijnen dicht voor het raam.

Tevreden bekeek Babs haar bedenkssel. Nu hoefde ze niet meer naar die troosteloze omgeving te kijken als ze aan haar bureau zat te tekenen – of... haar huiswerk zat te maken.

Bij de gedachte aan huiswerk verdween Babs' tevreden gevoel als sneeuw voor de zon. Onderweg

had ze al even een blik kunnen werpen op de school van Grauwhuizen. Het was een betonnen bunker met kale ramen en een leeg, geasfalteerd schoolplein. Vergeleken daarmee leek haar nieuwe straat haast vriendelijk. Wie kon nou positief zijn over een school die er zo stom uitzag?

Antwoord: Babs' ouders.

'Wat heerlijk eenvoudig!' had haar moeder geroepen, en haar vader had eraan toegevoegd: 'Je zult zien, je krijgt het hier vast heel snel naar je zin.'

Babs kon het zich nauwelijks voorstellen. Met een wee gevoel in haar buik bedacht ze dat de vakantie al bijna voorbij was. Volgende week zou ze elke dag naar die vreselijke betonnen bunker moeten! Ze kreunde, pakte haar lijstje er weer bij en schreef nog een laatste zin onder de kop DINGEN WAARIN PAPA EN MAMA ANDERS ZIJN DAN IK:

8. Ze denken dat ik me thuis ga voelen in Grauwhuizen.

Beige sokken en droge haverkoekjes vielen hierbij in het niet. Babs wist het zeker: dit was het grootste verschil tussen hen.